

A Fővárosi Ítéltábla dr. Aubel Ervin pártfogó ügyvéd (fél címe 1) által képviselt (felperes címe) felperesnek - dr. Bánfalvi László ügyvéd (fél címe 2) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. január 19. napján kelt 33.P.24.684/2014/21. számú ítélete ellen a felperes részéről 22. sorszám alatt előterjesztett és 25. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az állam által viselt illeték összegét leszállítja 90.000 (Kilencvenezer) forintra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg az alperesnek 37.500 (Harminchétezer-ötszáz) forint fellebbezési eljárási költséget.

A felperest képviselő dr. Aubel Ervin (fél címe 1) pártfogó ügyvéd díját teljes egészében az állam viseli.

A le nem rótt 120.000 (Egyszázhuszezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes korábban élettársi kapcsolatban élt ...val, akitől két gyermeke született. A felperessel fennálló élettársi kapcsolatának megszakadását követően ... az alperessel létesített újabb élettársi kapcsolatot. Emiatt ellenséges viszony alakult ki a felperes és az alperes között, mindketten több hatósági feljelentést tettek a másik féllal szemben.

A felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy az alperes megsértette a becsületét és a jóhírnevét, valamint a magánéletét, továbbá hátrányosan megkülönböztette a személyét. Kérte, hogy a bíróság tiltsa el a felperest a további jogsértéstől, kötelezze nagy nyilvánosság előtti elégtétel adásra, továbbá 1.500.000 forint összegű sérelemdíj megfizetésére. Előadta, hogy kiskorú gyermekeit az alperes hordta láthatásra az édesapjukhoz, ilyen alkalmakkor rendszeresen pocskondiázta őt, és csúnyákat mondott rá például azt, hogy elmebeteg, illetőleg, hogy ragyás a pófája. A gyámhatóság és a gyerekjóléti szolgálat előtt is

megpróbálta lejáratni, olyanokat mondott, hogy ápolatlan; úgy öltözik, mint egy papagáj; lyukas ruhában jár és koszos; lelkiileg terrorizálja a gyermekeit és nem való anyának. Az alperes az ismerősei előtt is rossz színben tüntette fel, emiatt azok eltávolodtak tőle, korábbi ügyvédje nem vállalta a képviselőségét, és volt osztálytársai közül is többen megszakították vele a kapcsolatot. Mindez lelkiileg meggyötörte, ami egészségi állapotában is hátrányos változást idézett elő: bevérzett a retinája, ami vakuláshoz is vezethet, és felszökött a vérnyomása.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Tagadta, hogy sértegette, illetve pocskondiázta a felperest, állítása szerint ez éppen fordítva történt, a felperes az, aki hasonló dolgokat terjeszt róla, folyamatosan vegzálja őt és az élettársát a különböző hatóságok előtt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította a keresetet, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 80.000 forint perköltséget megállapítva, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének a díját és a le nem rótt 126.000 forint kereseti illetéket az állam viseli.

Döntésének jogi indokolása szerint a jogvita elbírálására a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) személyiségi jogokra vonatkozó szabályait kell alkalmazni. A felperes állítása szerint a Ptk. 2:43. § b), c) és d) pontjaiban megjelölt védendő személyiségi jogait érte sérelem, amelynek jogkövetkezményeként a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a), b) és c) pontjaiban, valamint a 2:52. § (1) bekezdésében meghatározott szankciók alkalmazását kérte. Rámutatott: a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a kifogásolt tényállításokat az alperes megtette, és a személyiségi jogi sérelmei bekövetkeztek. A bizonyítékok elemzése során kifejtette: a kihallgatott tanúk közül sem ... sem ... nem tudott arról, hogy az alperes dehonesztáló kifejezéseket használt a felperessel kapcsolatban. Rajtuk kívül ... sem tudott arra a kérdésre választ adni, hogy az alperes használt-e negatív és sértő kifejezéseket a felperes személyére vonatkoztatva. Az alperes indítványára meghallgatott tanúk pedig egyezően azt adták elő, hogy nincs tudomásuk arról, miszerint az alperes valaha is sértegette volna a felperest. Ugyancsak az alperes indítványára hallgatta meg ...né vizsgálótisztet is tanúként, aki beosztásánál fogva mindkét felet ismeri mint feljelentőt. A tanú szintén úgy nyilatkozott: soha nem hallott olyat, hogy az alperes bántó vagy sértő kifejezéseket használt a felperesre, illetve előtte soha nem mondott olyat, hogy a felperes rossz anya és nem megfelelően neveli a gyermekeit. A felperes által bejelentett ... meghallgatását mellőzte, a tanú többszöri idézés ellenére sem jelent meg a tárgyaláson, emellett azt is bejelentette, hogy az alperest nem ismeri, így nem tud érdemi nyilatkozatot tenni. A távolmaradás tényéből és a bejelentésből azt a következtetést vonta le, hogy ...tól nem várható érdemi vallomás, ezért a további idézése szükségtelen. A rendelkezésre álló tanúvallomások viszont nem támasztották alá a felperes állításait, vagyis a felperesnek nem sikerült bizonyítani a személyiségi jogsérelem bekövetkeztetését, így a bizonyítatlanságot a felperes hátrányára értékelve döntött a kereset elutasításáról. A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a pereszes felperest kötelezte az alperes jogi képviselőség díjából álló perköltségeinek a megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes jelentett be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését, másodlagosan a megváltoztatását, és a kereset maradéktalan teljesítését kérte. Egyidejűleg kérelmet terjesztett elő az alperes javára megítélt perköltség mérséklése iránt is. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete jogszabálysértő, érdemi döntése pedig megalapozatlan, mivel nem derítette fel a tényállást. Az elsőfokú bíróságnak azt kellett volna vizsgálnia, hogy az alperes az általa indított eljárásokban tett-e rá nézve sértő és megalázó kijelentéseket. E tekintetben az elsőfokú bíróság nem folytatott le alapos bizonyítást, hiszen mindössze ...né hallgatta meg tanúként. ... meghallgatása sem lett volna mellőzhető, őt az elsőfokú bíróságnak személyesen kellett volna meghallgatnia. ... és ... vallomásából kiemelte, hogy mindketten nagyon jó anyának tartják, aki szépen neveli a gyermekeit, és semmilyen gyermeknevelési problémát nem tapasztaltak. Azzal érvelt az alperes javára megítélt perköltség csökkentése mellett, hogy az az alperes jogi képviselőjének az ellátása érdekében kifejtett ügyvédi tevékenységhez viszonyítva erősen eltúlzottnak mutatkozik.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyására irányult. Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság teljes körű tájékoztatást adott a felperes részére a bizonyítási kötelezettség tartalmáról, és a lehető legszélesebb lehetőséget biztosította számára bizonyítási indítványai előterjesztésére. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat okszerűen mérlegelve állapította meg a tényállást, így megalapozottan döntött a kereset elutasításáról. Fenntartotta, hogy valójában nem ő zaklatja a felperest, hanem éppen fordítva: a felperes vegzálja őt a hatóságok előtt. Hangsúlyozta: a felperes számtalan valótlan tényállítást tett, hiszen sohasem pocskondiázta, és nem tett rá negatív megjegyzéseket. Előadta, hogy amennyiben a felperes hajlandó lett volna egyezsége és vállalja, hogy felhagy a zaklatással, úgy lemondott volna a megítélt ügyvédi díjról. A felperes azonban nem tett ajánlatot a per lezárására, így igényt tart a perköltségei megtérítésére, amit az elsőfokú bíróság az ügyvédje által végzett munkával és a pertárgy értékével arányosan határozott meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelmében felülbírált [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A felperes fellebbezése megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság hiánytalanul felderítette a tényállást, arra alapított érdemi döntésével és annak jogi indokolásával a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetértett, ezért a per főtárgya tekintetében visszautal a keresetet elutasító rendelkezéshez fűzött indokolásra, amit csupán a fellebbezésre tekintettel egészített ki. Ebből következően a változtatás kizárólag az elsőfokú bíróság ítéletének a le nem rótt kereseti illeték összegére vonatkozó rendelkezését érintette.

A Pp. 253. § (1) bekezdése értelmében a Fővárosi Ítéltáblának először azt kellett megvizsgálnia, hogy van-e ok az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére. A Fővárosi Ítéltábla az érdemi döntésre hatással lévő lényeges eljárási szabálysértést nem észlelt, ilyet a

felperes sem jelölt meg, így nem volt indok a Pp. 252. § (2) bekezdésének az alkalmazására. A releváns tényállás felderítettsége folytán további bizonyításra, illetve a Pp. 252. § (3) bekezdésének az alkalmazására sem volt szükség, a Fővárosi Ítélőtábla ezért az ügy érdemében hozta meg a döntését.

A kereset sikeressége érdekében a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes rá tett megjegyzései alkalmasak becsületének és jóhírnevének a megsértésére, illetve az alperes olyan valótlan állításokat híresztelt, amelyek sértik az emberi méltóságát [Ptk. 2:42. § (2) bekezdése, 2:43. § d) pontja]. Az elsőfokú bíróság részletesen elemezte a kihallgatott tanúk vallomását, akik közül egy sem hallotta, hogy az alperes sértő, avagy dehonesztáló kifejezéseket tett a felperesre.

Az elsőfokú bíróság nem sértette meg az eljárási szabályokat azzal, hogy mellőzte ... tanúkenti meghallgatását. A felperes által kihallgatni kért személy ugyanis maga jelentette be, hogy az alperest egyáltalán nem ismeri, a felperessel pedig csak párszor találkozott az elmúlt 25 évben, így a kettejük viszonyát nem ismerheti, semmilyen érdemi információval nem rendelkezik a kapcsolatukról (18. sorszámú beadvány). Ez a bejelentés valószínűsítette, hogy ... kihallgatására nem volt szükség, hiszen nem került kapcsolatba az alperessel, így nem hallhatta azokat a felperes által sérelmezett kijelentéseket, amelyeket a felperes a keresetlevélben megjelölt. Ezekből a körülményekből nagy valószínűséggel levonható az a következtetés, hogy ...tól nem várható érdemi tanúvallomás, így megidőzését a Fővárosi Ítélőtábla sem tartotta indokoltnak.

A Pp. 3. § (3) bekezdése egyértelműen kimondja, hogy a bizonyítottság hiányát a bizonyítási kötelezettséggel terhelt fél hátrányára kell értékelni. Ebből következően az elsőfokú bíróság helyesen döntött, amikor a személyiségi jogi sérelem bizonyítatlansága miatt elutasította a keresetet.

A Fővárosi Ítélőtábla a pernyertes alperes javára megítélt perköltség összegének a mérséklésére sem látott okot. Az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi költség összege ugyanis sem az 1.500.000 forint pertárgyértékhez, sem a jogi képviselő ellátása érdekében kifejtett tevékenységhez viszonyítva nem minősíthető eltúlzottnak, így a csökkentésére nincsen indok.

A Fővárosi Ítélőtábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül határozta meg az állam által viselt kereseti illeték összegét, amely - az előzőekben megjelölt 1.500.000 forint összegű pertárgyértékből kiindulva - mindössze 90.000 forint, ezért azt erre az összegre leszállította.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítélőtábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és az állam által viselt kereseti illeték összegét 90.000 forintra leszállította, míg egyebekben - helyes indokai alapján - helybenhagyta azt.

A Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében az eredménytelenül fellebbező felperes köteles megfizetni az alperes részére a jogi képviselő ellátásával felmerült fellebbezési eljárási költséget. Ennek összegét a

Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és az (5), (6) bekezdései alapján a tényleges ügyvédi tevékenység arányában mérlegeléssel állapította meg.

A Pp. 87. § (2) bekezdése értelmében a Fővárosi Ítéltábla mellőzte a teljes személyes költségmentességben részesülő felperes képviselőjét ellátó pártfogó ügyvéd díjának az összegszerű meghatározását azzal, hogy azt a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény 11/A. § (2) bekezdése értelmében az állam viseli.

A 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és a 14. §-a szerint a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket ugyancsak az állam viseli.

Budapest, 2016. május 25.

Dr. Sághy Mária s. k.
a tanács elnöke

Dr. Csordás Csilla s. k.	Dr. Hegedűs Mária s. k.
előadó bíró	bíró